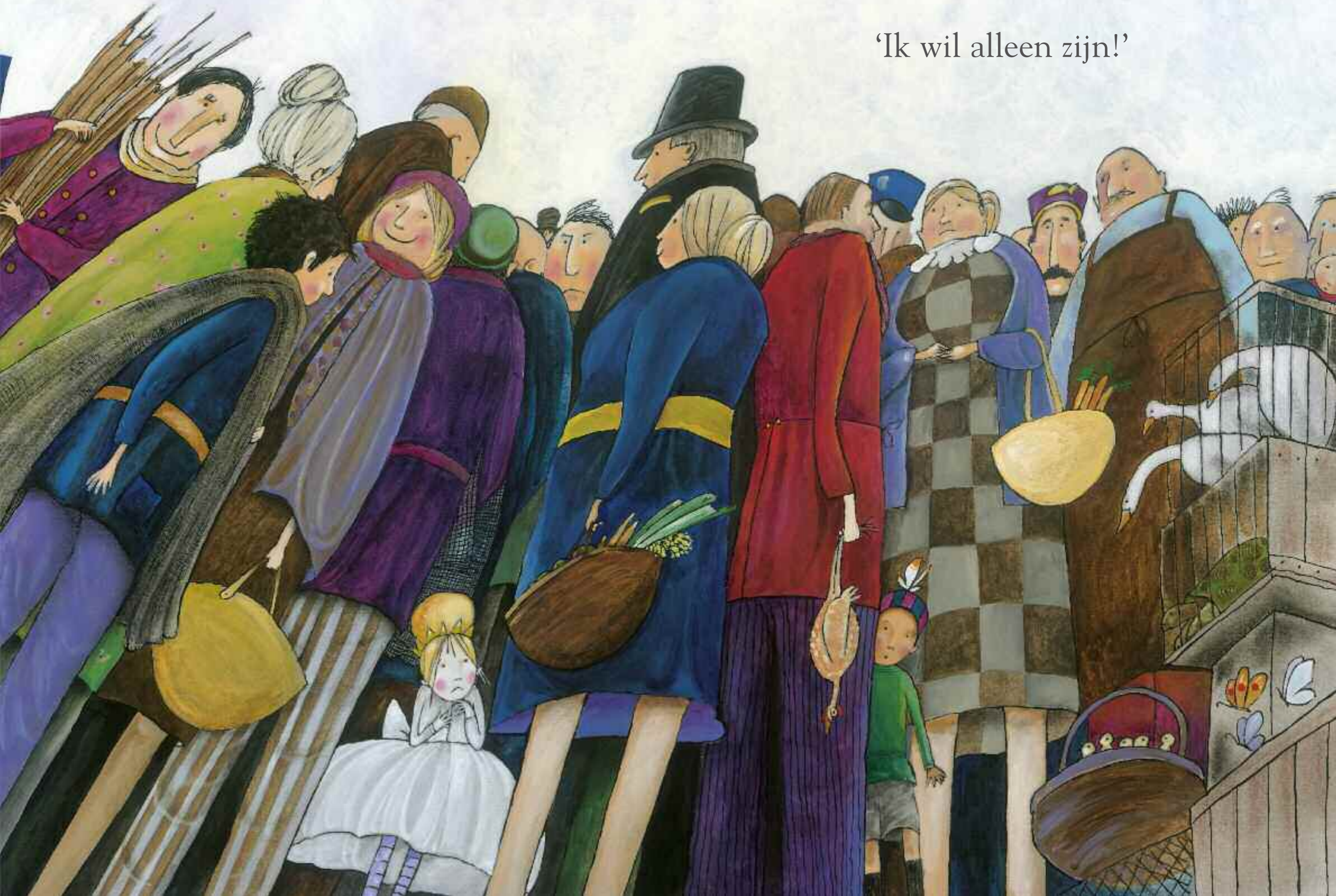
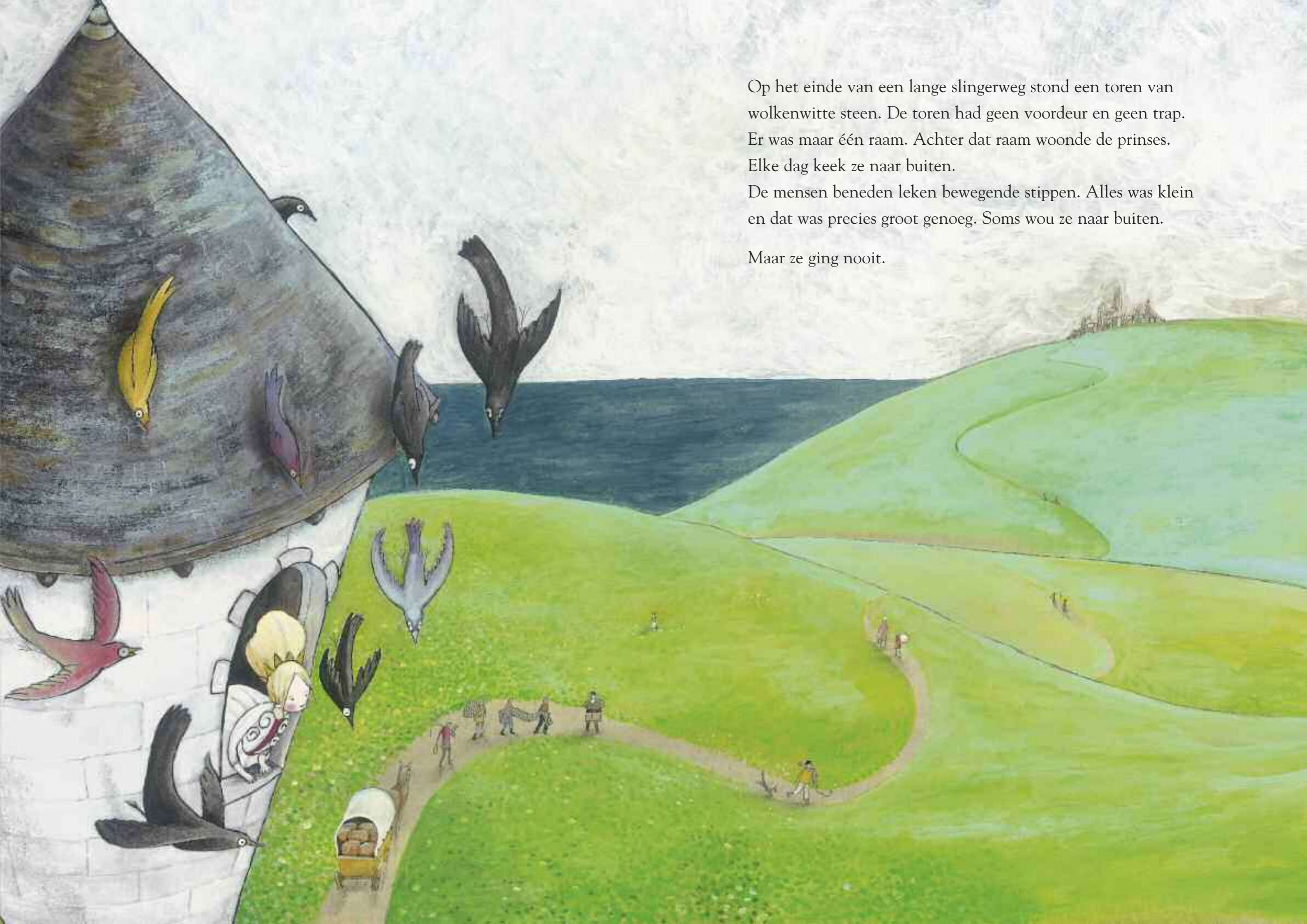

‘Ik wil alleen zijn!’

Op het einde van een lange slingerweg stond een toren van wolkenwitte steen. De toren had geen voordeur en geen trap. Er was maar één raam. Achter dat raam woonde de prinses. Elke dag keek ze naar buiten. De mensen beneden leken bewegende stippen. Alles was klein en dat was precies groot genoeg. Soms wou ze naar buiten.

Maar ze ging nooit.

Af en toe zwaaide er iemand. Dan schrok de prinses en verstopte ze zich snel in haar torenkamer. 'We spelen verstoppertje,' zei ze hardop tegen zichzelf en Schildpad. Schildpad trok zijn hoofdje snel in zijn schild.

